

### [Kristen Amby.]

Skat. Ministeren ser, at der er et Problem her, og har lovet i Udvalget at faa dette klarlagt. Derimod forstaaer jeg slet ikke Ministerens Bemærkning til min Indvending mod § 15. § 15 gaar ud paa, at fredede Bygninger skal kunne fritages for fælleskommunal Ejendomsskyld efter Ministerens Forslag. Nu har jeg sagt, at jeg vilde nu helst have, at de blev fritaget baade for Ejendomsskyld og Grundskyld, men hvis man endelig kun vil fritage dem for den ene Ting, maa det vel være Grundskyld, man fritog dem for, hvilket Ministeren siger, at han slet ikke kan forstaa. Jeg kunde begribe, om det var omvendt, fordi man altid har hævdet, at de Konservative aldrig har forstaaet, hvad Grundskyld er, medens Ministeren som gammel Radikal skulde formodes at vide, hvad Grundskyld er.

Min Argumentation er den, at Grundskylden her virker særlig haardt, fordi Grundskylden netop paalignes — det er Ideen i Grundskyld — under Hensyn til, at man vil fremtvinge den økonomisk bedste Anvendelse af det paagældende Grundstykke. Det er Grundskyldens Idé. Derfor siger man, at hvis en Mand lader en Grund ligge med en gammel, daarlig Bygning paa, hvor den økonomiske Anvendelse altsaa er urimelig, skal han alligevel betale en høj Grundskyld, nemlig i Forhold til de omliggende Grunde. Vi maa tvinge til en økonomisk forsvarlig Anvendelse; det er Ideen i Grundskylden. Ja vel, men naar man siger, at den fredede Bygning skal svare fuld Grundskyld, ogsaa fælleskommunal Grundskyld, samtidig med at man forhinder den, der har den fredede Bygning, i den økonomisk forsvarlige bedste Anvendelse af Bygningen, har man netop derved indviklet sig i en ubegribelig Selvmodsigelse.

Naar en Bygning er fredet, har Staten sagt til Ejeren: af følelsesmæssige, kulturelle Grunde paalægger vi dig det Baand, at denne Grund ikke maa anvendes til det, det økonomisk var rimeligst at anvende den til, til en Fabrik eller en seksetages Bygning, men saa er det noget urimeligt samtidig at sige: du skal betale fuld fælleskommunal Grundskyld. Netop en Grundskyldsmand som Ministeren skulde dog forstaa det, og jeg kan ikke, naar jeg stiltørdigt har henledt hans Opmærksomhed derpaa i første Omgang, begribe, at han ikke griber det med begærlig Haand i Stedet for at fremture i sine urimelige Betragtninger.

Ministeren mente, at jeg var gaaet til dette Arbejde med bundne Hænder, at jeg

havde i Virkeligheden nok en anden Opfattelse, men jeg havde faaet Facit opgivet paa Forhaand; saadan skal Regnestykket være, og det havde jeg maattet kante mig frem til. Saadan er det ikke, højtærede Minister, men det er rigtigt, at jeg har følt mig bundet af visse Ting, nemlig to Hensyn, det Hensyn, som Ministeren siger ligger til Grund for hans Forslag, og som jeg altsaa i Princippet anerkender, at skal vi udligne, maa Princippet være dette, at Mennesker, der er økonomisk ens stillet, behandles ens. Dernæst har jeg følt mig bundet ved det Hensyn, der ligger i, at Ansvarligheden for Pengenes Tilvejebringelse maa følges med Retten til at skabe Udgifter, det vil sige, at hvor det er Staten, der for Kommunen skaber Udgifter, maa Staten skaffe Pengene. Hvis det derimod er Kommunen, der skaber Udgifterne, maa Kommunen skaffe Pengene.

Det er de to Hensyn, jeg har følt mig bundet af, ikke noget andet, og ud derfra er jeg rent logisk og fornuftmæssigt kommet til den Konklusion, jeg er, at Ministerens Forslag ikke er godt, og Ministeren har vist ogsaa en klar Fornemmelse af, at det ikke uden videre kan blive Lov, som det er; i det hele taget er der langt dybereliggende Problemer, end dette Forslag giver Udtryk for, bl. a., at Indtægt kun er noget formelt, Købekraft er det afgørende. Derfor er der, naar man vil gaa til noget, man vil kalde en dyberegaende Reform, og siger: nu har vi i 100 Aar levet i den, og den Tilstand, nu er Spørgsmaalet en dybtgaende Reform, noget urimeligt i, at dette afgørende Problem med Hensyn til Bestemmelsen af Menneskers økonomiske Ligestilling slet ikke er taget op af Ministeren.

Jeg tror, Ministeren skyndsomst muligt — han behøver ikke at sige det i Dag, naturligvis ikke, og det skal jo helst ikke siges, at det er os, der har fundet paa det — skulde faa nedsat en Kommission til Undersøgelse af hele dette Spørgsmaal om den skattemæssige Lighed og Ulighed i Befolkningen, Befolkningsgrupper imellem, Landsdelene imellem og Kommune og Stat imellem. Det vil tage Tid, men Ministeren kan godt tidsbegrænse en saadan Kommissions Arbejde, saa den fremskynder sit Arbejde mest muligt.

Bedre er det dog, naar man ønsker — det gør Ministeren, han har sagt det i sin Forelæggelsestale, han har sagt det ogsaa ved at fremsætte Lovforslaget — et andet principielt Grundlag end det, vi hidtil har kendt, ud fra den Erkendelse, at de gamle kommunale Grænser ikke svarer til Tidens